Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15de Januar 1885. 34te Aargang.

Hvem ere de Troende?

Thi saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn den enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Joh. 3, 16.

Det ovenstaaende Skriftsted og andre lignende blive ofte fremlagte for os som Beviser paa, at Menneskets Frelse er fuldkommet — at vi behøve ikke at gjøre noget som helst — kun tro, at Kristus døde for at frelse os, og at vi saa paa Grund af denne Tro ere frelste. Naar Nogen tager Tilflugt til en saadan Bevisførelse, om man ellers kan kalde den ved et saadant Navn, viser det tydeligt en Saadans Aandsretning; det viser Svaghed; det viser en Tilbøjelighed til at tilsidesætte Evangeliets vigtige Fordringer og at dysse sig i en kjødelig Sikkerheds Søvn. Et Menneske, begavet med almindelig Forstand, har ingen Undskyldning for en saadan Fremgangsmaade, thi det er ikke rimeligt at formode, at vi ved blot at tænke eller tro, vi kunne erholde Noget, skulle faa det. Hverdagslivets Erfaringer overbevise os om, at dette ikke er Tilfældet. Vi vide, at for at frembringe en Virkning, maa der først gives en Aarsag.

„Hvo som tror paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre". Joh. 14, 12. Heri indbefattes den sande Tro paa Herren. Det er ved at gjøre Faderens Villie, at vi erholde Vished om, at vi tro paa ham. „Og derpaa vide vi, at vi kjende ham, naar vi holde hans Bud". 1. Joh. 2, 3. „Hvo som siger: jeg kjender ham, og holder ikke hans Bud, er en Løgner og i ham er ikke Sandhed".

Disse Skriftsteder bevise, at vi hverken tro paa eller kjende Faderen, medmindre vi gjøre hans Gjerninger og holde hans Bud. Paulus sagde til Stokmesteren, at ved Tro skulde han vorde salig, men ved at læse videre, erfare vi, hvori denne Tro bestod. Det var ikke alene nødvendigt, at han troede at det, som Paulus havde fortalt ham, var Sandhed; men Paulus lærte ham Evangeliet, og han adlød det, hvilket overbeviste baade ham selv og Paulus om, at han var en sand Troende; dette vilde han ikke have været, havde han forkastet Pauli Lærdomme.

Det hænder ofte, at vore kristne Venner anføre kun en Del af et Skrift-

sted for at støtte deres Troessætninger, hvorimod om det hele Sammenhæng — i mange Tilfælde baade det, som staar foran, og det som følger — blev anført, vilde man faa en ganske forskjellig Opfattelse om Sagen. Denne Fremgangsmaade bruges ofte for at skjule en Sags virkelige Kjendsgjerninger og derved hindre oprigtige, men enfoldige Mennesker i at danne sig et sandt Begreb om Evangeliets Lærdomme. Denne Tingenes Tilstand har sin Aarsag i de saakaldte „kristne" Læreres Vindesyge. Det er fornødent, at Nogen maa opfylde Skriften, som siger: „de prædike for Betaling". Om disse Mennesker vare sande Troende, vilde vi se dem adlyde og lære Kristi Lærdomme i Stedet for Menneskers Bud. Evangeliet prædikes for de Fattige, og, om de ikke forblindes af Menneskenes List og Underfundighed, er det dem, som ville adlyde, naar de høre det; men Sandheden skjules forsætlig for dem af Saadanne, som foregive at have Menneskenes Sjæles Interesse paa Hjærte, men i Virkeligheden kun have egen Vinding for Bevæggrund. Om Saadanne siges der: „I tillukke Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gaa ikke derind, og dem, som ville derind, tillade I ikke". Mat. 23, 13.

Denne Slags Mennesker ville komme under større Fordømmelse end de, som af dem vildledes, simpelthen fordi de foregive at kjende Evangeliet og at lære det, medens de paa samme Tid ere Hyklere; de ere „Ulve i Faareklæder". Vi tilstaa, at der findes Undtagelser, Mænd som virkelig ere bedragne, men ere oprigtige og gjøre det bedste de formaa, efter det Lys de have, og som tro, at de gjøre Gud en Tjeneste. Det er ikke, fordi de ønske at gjøre Uret, men for en stor Del ere deres Traditioner Aarsagen til, at de tro, som de gjøre; dog er der, endogsaa for disse, ingen Grund til at forblive i en saadan Tilstand, thi de have Skrifterne, som de kunne ransage og forvisse sig om, enten de lære i Overensstemmelse med Loven og Vidnesbyrdet eller ikke, og om de ikke gjøre dette, da er det, fordi Lyset er ikke i dem. Alle have Ret til at vide, om de Lærdomme, de bekjende, ere af Gud eller af Menneskene, og de kunne erholde denne Kundskab ved at søge den paa den rette Maade. Den assyriske Spedalske kunde have havt aldrig saa megen Tro paa det Løfte, som blev givet ham, at han ved at to sig syv Gange i Jordanen skulde blive renset; men havde han ikke sat denne Tro i Udførelse, kunde han vedblevet i den Tro, at Profeten havde talt Sandhed; men han vilde forblevet uren. Det var ved at gjøre Gjerningerne, at det forjættede og forønskede Resultat opnaaedes. Det kan ikke med Sandhed siges, at han var en sand Troende, til han havde udført Gjerningerne; men da han gjorde dem, fik han et uomstødeligt Bevis paa, at han ikke havde en falsk Tro, men en Tro, som var ham gavnlig. De, hvis Tro ikke naar en saadan Grad, have ingen Overbevisning om, at de virkelig tro; de burde bortkaste alle Fordomme og Traditioner, som de have erholdt, og ikke føle sig tilfredse, før de have faaet Vished om det, der er af saa umaadelig stor Vigtighed for dem, som det, henhørende til deres Salighed, er. Vi kunne ikke føle os fuldkommen tilfredse ved nogen Mands Vidnesbyrd, thi ihvor oprigtig han end er, saa er han dog udsat for at tage fejl ligesom Andre. Om end hans Vidnesbyrd er sandt, have vi dog intet Bevis derpaa; vi maa selv erholde et Vidnesbyrd, eller ogsaa forblive i Tvivl. Vi vide vel, at den kristne Verden i Almindelighed siger, den troer; men man

kan ikke stole paa dens Udsagn alene, fordi den har modtaget sin Tro fra Andre, som atter selv ere vildledte ved Tradition. Tiden vil komme, da de ville sige: „Vore Fædre arvede kun Løgn, Forfængelighed, hvori der Intet var, som kunde gavne dem". Jer. 16, 19. De ville da om ikke før fatte Forskjellen mellem den sande og den formelle Tro.

(Mill. Star.)

Mormons Bogs Historie.

Af George Reynolds.

(Fortsat fra Side 103.)

Ældste A. W. Carlson giver os den følgende kortfattede Beretning om Mormons Bogs Oversættelse i det svenske Sprog.

„I Aaret 1877 ønskede Ældste O. N. Liljenqvist, som den Gang var Præsident over den skandinaviske Mission, at faa Mormons Bog oversat paa Svensk paa Grund af Kirkens store Tilvækst i Sverig, og han beskikkede J. C. Sandberg, som arbejdede i Sverig, til at hjælpe sig med Oversættelsen; men Ældste Sandberg blev straks efter løst for at gaa hjem, og Intet blev gjort med Hensyn til denne Sag indtil næste Vinter. Det faldt da i min Lod at tage fat paa dette Arbejde; jeg var nemlig bleven kaldt den 16de August 1877 af Præsident Young paa en speciel Mission for at oversætte Mormons Bog i det svenske Sprog. Mine Instrukser vare at publicere Værket i Lighed med den nye engelske Udgave, som Apostel Orson Pratt var i Færd med at berede for Trykning i Liverpool. Jeg forlod New York den 28de August, Dagen før Præsident Youngs Død, og ved min Ankomst til Liverpool erfarede jeg, at Orson Pratt og Præsident Joseph F. Smith havde paa Grund af Præsident Youngs Død faaet Ordre at rejse hjem, og Udgivelsen af den nye engelske Udgave blev foreløbig udsat. Da jeg havde stolet paa at saa de første Ark af denne Udgave til at oversætte af, laante Broder Pratt mig velvilligt en af sine Bøger, som var allerede mærket af i Kapitler og Vers, og for at være sikker paa, at den blev ens med den, han skulde bruge, bleve de to nøjagtigt sammenlignede, i hvilket Arbejde jeg havde Broder Pratts Hjælp, saa længe hans Tid tillod det, og derefter hjalp F. S. Richards mig. Henvisningerne vare for talrige til, at jeg kunde kopiere dem i den korte Tid, jeg havde til min Raadighed; de bleve efterladte i Liverpool for at bruges i Følge Instrukserne af de Tolvs Raad.

Da jeg, en Maaned efter at jeg forlod New York, ankom til Kjøbenhavn, behøvede Broder Liljenqvist min Hjælp med at udgive „Nordstjernen", hvilken var bleven forsinket, siden Sandberg var bleven løst, og der var meget Andet forbunden med Missionen at gjøre, saa jeg fik ikke mit Arbejde paa Mormons Bog begyndt indtil i Januar 1878, da Ældste N. C. Flygare kom og overtog Bestyrelsen af Missionen. Nu kunde jeg skjænke Oversættelsesarbejdet, som jeg straks tog fat paa for Alvor, min hele Opmærksomhed. Da de Hellige havde for et helt Aar ventet at erholde Bogen, og mange af dem beredte sig til at emi-

grere, hvilke især ønskede at faa den, før de emigrerede, eller tilsendt med den sidste Emigration, blev det besluttet at udgive en Del af Udgaven i Hefter paa 64 Sider til Abonnenter, og at begynde Trykningen saa snart Oversættelsen var langt nok fremskreden til at holde Trykkeren vedlige med Manuskript. Det første Hefte blev publiceret i Marts 1878 og det ellevte og sidste i August samme Aar. Hele Udgaven bestod af 4000 Eksemplarer, hvoraf et stort Antal blev strax indbunden og solgt. Det vilde ikke have været muligt at have faaet dette Arbejde gjort i saa kort Tid uden den Hjælp, Præsident Flygare saa dygtigt ydede mig. I Forening sammenlignede vi omhyggeligt Oversættelsen med den engelske Udgave, og ligeledes den første Korrektur. Bogen indeholder seks hundrede Sider foruden Indholdsfortegnelsen. Den er trykt paa godt Papir med nye Typer og er inddelt i Kapitler og Vers ligesom den engelske Udgave, men uden Henvisninger, hvilke i Følge det første Præsidentskabs Instrukser bleve forbeholdte til en efterfølgende Udgave".

For nogle Aar siden (1876) blev en Del af Mormons Bog udgivet paa Spansk under Navn af Uddrag af Mormons Bog. Dette udførtes af Ældste Daniel W. Jones, som i Forening med sine Medarbejdere tog den med sig paa sin Mission til Mexiko. I November 1883 begyndtes i Logan et Gjennemsyn af hele Bogens Oversættelse under Apostel Moses Thatchers Tilsyn. Brødrene beskjæftigede i Arbejdet ere Ældsterne M. G. Trejo og J. Z. Stewart, der have fuldendt Oversættelsen, der nu er færdig for Trykkeren.

Til Slutning vil det maaske ikke være uden Interesse at anføre lidt af de tre Vidners personlige Historie. Vi begynde med den endnu levende David Whitmer. Han blev født 1805 i en lille Handelsplads nær Harrisburg Pennsylvania. Da David var fire Aar gammel, flyttede hans Fader med Familie til New York og nedsatte sig i Fayette, Seneca County. Her opholdt han sig, til han var seks og tyve Aar gammel. Han saa Joseph Smith første Gang i Harmony, Pennsylvania. Han blev døbt af Profeten Joseph i Seneca Søen i Juni 1829 paa samme Tid som sin Broder John og Hyrum Smith. Han blev ordineret til Apostel af Joseph Smith, kort efter at denne og Oliver Cowdery vare blevne ordinerede til dette Præstedømme af Peter, Jakob og Johannes. Under Forfølgelserne i Missouri blev han misfornøjet, modsatte sig Profeten forsømte sine Pligter som en sidste Dages Hellig og blev udelukket af Kirken i Far West den 13de April 1838. Enkelthederne af Klagen imod ham findes i Joseph Smiths Levnetsløb af denne Dato. Han har aldrig siden søgt at blive optaget igjen i Kirken, men har en egen kirkelig Organisation, hvilkea paastaaes at være grundet paa Bibelen og Mormons Bog, men forkaster mange Principer og Aabenbaringer, som antages af den sande Kirke.

Om Oliver Cowderys Fødsel og Forældre har Skriveren heraf ingen Beretning. Hans Arbejde i Forening med Profeten paa Mormons Bogs Oversættelse er ofte bleven omtalt. Sammen med Joseph modtog han det aaroniske Præstedømme under Johannes Døbers Hænder den 15de Maj 1829 og blev døbt samme Dag af Profeten, med hvem han tillige blev ordineret til det højere Præstedømme af Peter, Jakob og Johannes, og ved Kirkens Organisation, den 6te April 1830, blev han opholdt som Kirkens anden Ældste. For en længere Tid ansaaes han som en af

Præsidentskabet over Kirken, men gradvis faldt han i Overtrædelse, og mange Klager rejstes imod ham, som kunne findes i Joseph Smiths Levnetsløb. Han blev afskaaren fra de Helliges Samfund den 12te April 1838 og forblev udenfor Kirken til 1849, da han atter blev indlemmet ved Daab. Han døde i Ray County, Missouri den 3die Marts 1850.

Den følgende Beretning om Oliver Cowderys sidste Dage vil uden Tvivl være af stor Interesse for Læserne:

„Beretning af S. W. Richards. — Oliver Cowderys og Families Ankomst til Council Bluffs fra de østlige Stater i Vinteren 1848—49 var en interessant Begivenhed i Kirkens Historie. Hvad angaar hans Pagts Fornyelse, findes det uden Tvivl i saadanne Værker, hvortil alle de Hellige have Adgang. Med sin Familie var han paa Vej til Kirkens Hovedafdeling i Utah, men eftersom der vilde endnu hengaa nogen Tid, før Emigranttogene kunde vove sig ud paa Sletterne, besluttede han at besøge sin Hustrues Frænder, Whitmerne, i Missouri. Medens han var paa denne Rejse fandt han det bekvemt paa Grund af en stærk Snestorm at tage ind hos Ældste S. W. Richards og Familie, som foreløbig opholdt sig i øvre Missouri indtil Emigrationstiden begyndte. Denne gunstige Lejlighed blev paa bedste Maade benyttet til at drøfte alle interessante Æmner angaaende Kirkens tidligere Historie, hvormed Oliver Cowdery var personligen bekjendt, medens Ældste Richards ikke var det.

Hans Beretning om disse Begivenheder var ikke af en almindelig Beskaffenhed; han bekræftede utvetydigt sine strenge Vidnesbyrd, som han havde fremlagt for Kirken og Verden i Begyndelsen. Moroni, Peter, Jakob og Johannes og andre himmelske Sendebud, som havde betjent ham i Forbindelse med Profeten Joseph, bleve med hellig Ærbødighed fortroligt omtalte, og Alt syntes saa klart for hans Hukommelse, som om det var sket i Gaar. Han talte med Overlæg, syndigt og bestemt, brugte ingen løs eller tom Snak, men et Sprog, som man kunde forvente af en Mand, der var bleven belært af Engle og Profeter, mere af det himmelske end af det jordiske.

Hans eneste Attraa syntes at være at hellige sig og Resten af sit Liv til Kirkens Tjeneste. Han erklærede, at han var, om det skulde forlanges, villig og rede til at gaa ud til Jordens Nationer og bære sit Vidnesbyrd om det, som Gud og Engle havde aabenbaret — et Vidnesbyrd om hans personlige Erfaring, som ingen Anden kunde bære. Han havde et stærkt Haab om, at en saadan Lod maatte blive ham tildelt i Kirken, i hvis Hovedafdeling, han erklærede, Præstedømmet og dets Myndighed vare og maa nødvendigvis vedblive at være. Det alstyrende Forsyn i sin Visdom styrede anderledes. Kort efter han ankom blandt sine Slægtninge i Missouri, blev han syg, og døde i fuld Tro paa og i Samfund med Sidste Dages Værket. Han ønskede, at Verden maatte komme til Kundskab om, at hans Vidnesbyrd var af Gud".

Martin Harris blev født den 18de Maj 1783 i East-Town, Saratoga County, New York; herfra flyttede han til Palmyra, hvor han blev bekjendt med Profeten Joseph Smith. Hans Arbejde, Gavmildhed og Fejltrin i Forbindelse med Udgivelsen af Mormons Bog er ofte bleven omtalt som ogsaa hans vigtige Besøg til Professor Anthon.

Da Kirken i Følge Herrens Befaling blev organiseret i April 1830, var Martin

Harris blandt de første, som forenede sig med de døbte Hellige. Da Jackson County i Missouri blev i 1831 udpeget som de Helliges Forsamlingssted og det Land, hvori det nye Jerusalem skal bygges, hvor al Ejendoms Helligelse til Herren vilde blive fordret, og hvor Guds forenede Orden vilde blive oprettet, var Martin Harris den første, som Herren nævnte ved Navn til at sætte et Eksempel for Kirken i at bringe sine Penge til Biskoppen. Uagtet de store Velsignelser, som denne mærkværdige Mand erholdt, havde han dog som alle Adams Efterkommere sine Ufuldkommenheder. Han fulgte ikke med sine Brødre gjennem deres Forfølgelser i Staterne Missouri og Illinois.

For mange Aar siden gjorde han en Rejse til England, og skjønt han nærede Uvillie mod Profeten og de Hellige, har han aldrig vaklet i sit Vidnesbyrd angaaende Mormons Bog. I 1870 kom han til Utah og tog sin Bopæl hos sine Slægtninge i Clarkston, Cache County, hvor han døde den 10de Juli 1875.

(Contributor.)

Utah Nyheder.

Dommer Zane har nylig givet den Kjendelse, at naar en Polygamists første Hustru dør, bliver den anden Hustru ikke derved til hans lovlige Hustru.

Senator Brown af Georgia, som har saa ofte i sine Taler i Kongressen bevist, at Mormonerne have Rettigheder lige saa vel som Samfundets øvrige Borgere, og har forsvaret dem saa meget, det har staaet i hans Magt, imod ukonstitutionel Lovgivning, er bleven næsten enstemmigt gjenvalgt som Medlem af de forenede Staters Senat; der var kun en eneste Stemme imod ham. Det er kun sjældent, at en Mand i Amerika, hvor Partifølelse har en saa overvældende Indflydelse, har i saa høj Grad vundet sine Medborgeres udelte Agtelse og Tillid. Da George Q. Cannon mistede sit Sæde i Kongressen, var der mange af hans personlige Venner, som aabenhjærtigt tilstode, at hvor gjerne de end vilde, turde de dog ikke stemme for ham af Frygt for deres Vælgere, som de vidste vare bittert stemte imod Mormonerne. Ingen havde mere Grund til at frygte i denne Henseende end Senator Brown; thi han kom fra en Stat, hvor man nylig havde dræbt en af vore Ældster og ladet Morderne gaa ustraffede, dog foretrak han at tale i Følge sin Overbevisning og lade Følgerne blive, hvad de vilde. Mange Avisskrivere forudsagde, at naar disse Mænd, som havde talet de undertrykte og forhadte Mormoners Sag skulde fremstille sig for sine Vælgere, vilde de som fortjent Straf møde disses Haan og Foragt, men hvor forskjelligt bleve ikke Valgenes Udfald! Mange af dem, som vare for fejge til at stemme i Følge deres Overbevisning, bleve ikke gjenvalgte, medens Senator Brown nød den sjældne Ære at blive næsten enstemmigt gjenvalgt. Hvor ofte har de Helliges Fjender ikke erfaret, at de, i Stedet for at vinde Ære og Anseelse ved at stride imod Herrens Folk, have netop gjort Begyndelsen til deres Fald.

Arbejdet paa Salt Lake Temple standsedes i Midten af December paa

Grund af Vinteren. Gjennem Aarets Løb have Bygningens Hovedmure rejst sig tolv Fod og fire Tommer. Paa Sidemurene indbefattende Tinderne, som nu ere alle fuldente, er der lagt sytten Fod. Folket har god Grund til at føle sig stolte af denne Bygning som et Hele betragtet. I dens Arkitektur frembyder den meget af Vigtighed, der ikke overtræffes af nogen anden Bygning i Amerika. Megen Ros skyldes Broder T. O. Angel og Arbejderne for den Energi og Iver, de have lagt for Dagen for at fremme Arbejdet i det forløbne Aar.

Guvernør Eli H. Murray siges at være rejst ned til Staterne. Hensigten med Rejsen er sandsynligvis at gjøre Noget for at beholde sit Embede. Han frygter maaske, at Cleveland ikke vil skattere hans mathematiske Talent.

Bear Lake Democrat af 12te Dec. siger: I Fredags Morges Kl. 3 føltes en Jordrystelse i Paris (Bear Lake). Skjønt den ikke var meget heftig, var den dog heftig nok til, at Folk bleve betagne med Frygt og Skjælven, ved at høre Møblerne rasle og klapre. Det synes, som om vi, der bo i denne Dal, skulle blive Ofre for Jordskjælvets Vrede. Der er skreven, at „Dommen skal begynde fra Guds Hus"; dette taler vel for Bear Lake Dalen.

Deseret News har det følgende Telegram fra John B. Milner, som har været Sagfører for vore Brødre, der bleve arresterede i Arizona for Polygami.

Prescott A. T. den 5te Dec. 1884. Ammon M. Tenny, P. J. Christoffersen og C. J. Kæmpe ere blevne forhørte og dømte skyldige i Polygami. I Morges oplæstes Dommen for dem, som lyder paa tre Aar og seks Maaneders Fængselsstraf i Detroit, Michigan, og fem hundrede Dollars Bøde hver; og W. J. Flake og J. N. Skonsen, som tilstode at være skyldige, idømtes seks Maaneders Fængsel i Yuma og fem hundrede Dollars Bøde hver.

De tre førstnævnte Brødre forlode Prescott, Arizona, den 7de December og bleve tagne til Fængselet i Detroit. De have appelleret til de højere Domstole, men Dommeren nægtede at lade dem løs paa Kaution. Samme Dag sendtes Brødrene Flake og Skonson til Yuma.

Manti Tempel. Broder William H. Folsom, Arkitekt og Overser af Manti Tempel i Sanpete County giver Deseres News adskillige Enkeltheder angaaende denne Bygning, som nu nærmer sig sin Fuldendelse. Dersom Alt gaar vel, forventes den at blive færdig om Foraaret 1886; men dette er dog ikke ganske sikkert, eftersom det beroer meget paa, hvorledes Bidragene komme ind og andre gunstige Omstændigheder. Med Undtagelse af det østre Taarn ere Murene nu alle færdige; det vestre Taarn er fuldendt, og Arbejdet paa det østre vil begynde saasnart Foraaret kommer. Taget er paa Bygningen opført ved den nordre Side af Templet, som skal indeholde Varmeapparaterne, og Rørene er lagte i hele Hovedbygningen med Undtagelse af den tredie Etage, hvor de ville blive anbragte til Foraaret. Da den nederste Del af Bygningen kan opvarmes, kan Arbejdet paa Indersiden fortsættes hele Vinteren. Tre af Gulvene i Hovedbygningen ere lagte, mange Skillevægge ere rejste, og Glasset er indsat i hele Bygningen med Undtagelse af det vestre Taarn. Maskineriet, som bruges, er meget hensigtsmæssigt, og om det end ikke er, som for kort Tid siden berettedes, det bedste i Territoriet, er det dog udmærket godt.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

En modig Dommer.

P. T. Bateman, Dommer i Hickman og Lewis Countier, hvor vore Brødre bleve saa grusomt myrdede den 10de August i Fjor, har i sin Tale til Grand Juryen paalagt dens Medlemmer at drage Voldsmændene til Ansvar for deres Forbrydelse. Han maa være en djærv og behjærtet Mand, som tør instruere Grand Juryen til at indbringe Klage imod Morderne, i et Distrikt, hvor Pøbelen har en saadan Magt, at en Mand, som blot bliver beskyldt for at være i Sympathi med Mormonerne, nødes til at fly for at frelse sit Liv. Han har heri handlet, som det sømmer sig en upartisk Dommer, uhildet af religiøse Fordomme. Hans Tale indeholder ikke noget nyt Princip, men er grundet paa Ret og Billighed. Under andre Omstændigheder vilde den maaske ikke have tiltrukket sig megen Opmærksomhed, men holdt under saadanne særegne Forhold, have hans Ord en Klang, der rører den rette Stræng i enhver Retfærdselskers Bryst. Paa denne Tid, da næsten Enhver søger at smigre den offenlige Mening, er det næsten et Fænomen at finde en Mand, der har moralsk Mod nok til at tale i Følge sin Overbevisning, naar den kommer i Strid med det, som er populært. I Virkeligheden har Dommer Bateman kun gjort sin Pligt — havde han gjort mindre, vilde han have været skyldig i Pligtforsømmelse — men der gives Tider, da der udkræves Heltemod til blot at tale Sandhed. En saadan Tilstand findes nu i Tennessee; det er næsten Livet om at gjøre at sige et Ord til Forsvar for de forhadte Mormoner eller imod den Skjændselsdaad, som forøvedes ved Cane-Creek. Dommer Bateman har derfor ved sine djærve Ord vist sig som en moralsk Helt. Det vilde være en Velsignelse for Amerika, om der fandtes mange Mænd af samme Karakter, især i dets lovgivende Kamre; vi vilde da ikke have set det for alle retfærdige Mennesker oprørende Syn, som de forenede Staters Senat fremviste sidste Vinter, da det i Overtrædelse af Konstitutionen vedtog et Lovforslag, saa intolerant og despotisk, at det autokratiske Rusland næppe kan vise et Sidestykke dertil. Repræsentanthuset fik ikke den Gang Tid til at drøfte dette Lovudkast, af hvilken Grund det ikke blev til Lov; men Præs. Arthur har i sit Budskab til Kongressen anbefalet, at en Lov bliver vedtaget, som vil berøve Utahs Befolkning al Ret til Selvstyre. Der er kun Faa, som kunne behandle Mormonspørgsmaalet paa en retfærdig Maade, næsten Alle se paa det med fordomsfarvede Briller; det glæder os derfor, at Lewis County har en saa upartisk Dommer; havde det nu ogsaa en Fiskal og Nævneret af samme Slags, kunde man gjøre sig Haab om, at Retfærdigheden vilde ske Fyldest; men da Nævneretten bestaar af Mænd, som ere bosiddende i samme County som Pøbelen, ville de sikkert undgaa at gjøre Noget, som kunde paadrage dem Pøbelens Hævn. Dommer Bateman synes heller ikke selv at have noget Haab om, at Forbryderne ville faa sin fortjente Straf. Hvad end Resultatet bliver, Dommer Bateman har gjort sig værdig til at regnes blandt dem, som have kæmpet for religiøs Tolerance. Hans Klæder ere frie fra Uskyldighedens Blod.

Evangeliet blandt Maorierne.

Et December Nummer af »Deseret News« har det Følgende:

Vi have nylig publiceret Beretninger, som vi have modtaget dem fra hjemvendende Missionærer fra Ny Zeeland, angaaende den mærkelige Fremgang Evangeliet gjør i den Del af Verden blandt de Indfødte, der sandsynlig er en Gren af Israels Hus. Vi kunne nu tilføje nogle flere Enkeltheder, vi have erholdt af Breve til Ældsterne Greenwood og Hinkley, som nylig ere komne fra Ny Zeeland. Det følgende er Uddrag af et Brev, skrevet af Ældste W. T. Stewart fra Muriwai, Poverty Bay den 4de November:

„Fredagen efter din Afrejse forlod jeg Byen, og ude paa Beach Vejen mellem Byen og Whakaoutu, mødte jeg den samme unge Mand (William King), der havde indbudt os til at besøge ham. Han indbød mig igjen til at besøge ham, hvilket jeg ogsaa gjorde samme Aften og døbte Seks næste Morgen. Den følgende Mandag døbte vi Fem i Papawhariki, blandt hvilke var Henry King.

Samme Dag afrejste jeg for at gaa til East Cape, men kom kun saa langt som til Waiapu. Jeg holdt 18 Forsamlinger, medens jeg var borte, og Alle ønskede at høre Evangeliet, undtagen paa et Sted. Paa denne Tur døbte jeg 64 Personer og velsignede 9 Børn, og jeg erindrer omtrent 10 til, der havde forlangt Daab, men paa Grund af min Rejse til Gisborne kunde jeg ikke overkomme det denne Gang. Blandt de Døbte var en Maori Profet og Doctor, Henry Potae, en Svigersøn af Manihera og Rangitira Nui; der var ogsaa andre ledende Mænd iblandt dem.

Der vil blive en stor Arbejdsmark blandt de Ngatiporous. Ved min Hjemkomst her hørte jeg, at Broder Ash har døbt fire Andre i Papawhariki, hvoriblandt er en Søn og en Datter af Jack Jury. Faderen har ogsaa erklæret, at han agtede at lade sig døbe. Broder Ash har ogsaa døbt fem Andre et Sted lidt nedenfor Rakeiterva.

Af de Indfødte hører jeg, at Clarence har døbt Nogle, men veed ikke hvormange. Ældste Heyborne har døbt Fire i sit Distrikt, og har gode Udsigter for Fremtiden, hvoraf De ser, at der er Arbejde nok i alle Retninger.

Nedenfor give vi et Uddrag af et Brev fra Ældste E. Newby, skrevet den 23de November i Paonoke, H. B. Ny Zeeland:

Efter hvad Maorierne sige, er min Fremgang i deres Sprog meget god. Jeg er bleven understøttet af Broder Otene og alle de Hellige. De behandle mig paa en kjærlig Maade, hvorfor jeg takker Herren.

Jeg har havt Lejlighed til at døbe Tre og Tyve til i Ngatarawa og at indvie et smukt Hus, som de have bygget der, siden De rejste. Jeg holdt Forsamlinger fire Dage, og Folkene i de Byer, De og Broder Otene besøgte, undersøge nu vore Lærdomme. Maorierne holdt en stor Forsamling i Omahu for at see, om der ikke kunde gjøres Noget ved „Mormonerne“, og Udfaldet blev, at et Brev blev sendt til Parlamentet, og at jeg døbte Nogle der. Indsamlingens Aand føles, skjøndt jeg endnu ikke har omtalt dette Princip her.“

Ved Velvillighed af Søster Elisabeth Newby i Joseph City, Sevier County ere vi i Stand til at give følgende Uddrag af et Brev fra hendes Mand,

Ældste Edward Newby, der giver en Beretning om en Missionærs Erfaring blandt Ny Zeelands oprindelige Beboere. Paa Grund af det næsten fænomenale Omvendelsesværk, der foregaar blandt Maorierne, vil det uden Tvivl læses med Interesse af mange af vore Læsere.

Om Morgenen den 25de Oktober gjorde jeg mig færdig til at gaa til Ngatarawa; Folket der sendte en Droske efter mig, og jeg begav mig dermed til Hastings, hvor vi ved vor Ankomst fandt fire andre Vogne fyldte med de Hellige fra Pakohai. Efter nogle faa Sinkelser toge vi afsted til Ngatarawa, hvor vi ankom efter et Par Timers Kjørsel. Vi bleve modtagne under Velkomstraab og Viften med Lommetørklæder, hvorpaa en af Maorierne kom til os og tilkjendegav deres Ønske, at Newby skulde indvie det nye „Whare" (Hus) de havde bygget der. Jeg gik derhen og kan sige, at det er et smukt og velbygt Hus, komplet i enhver Henseende. Jeg lod nu Klokken ringe, hvorpaa Folket samlede sig og fyldte Huset; jeg antager der var circa 150 Mennesker fra andre Steder: Pakohai, Karawyati, Owhiti, Omahu, Lehante, Pake Padi, Tikskino og Nuhaka med flere, hvis Navne ere mig ubekjendte. Jeg begyndte Forsamlingen med Sang og Bøn, hvorpaa jeg udlagde for dem Evangeliets første Principer. Nogle af de indfødte Brødre talede, hvorefter jeg sluttede Forsamlingen, og vi satte os tilbords og nød et fortræffeligt Middagsmaaltid.

Jeg bestemte en Forsamling igjen om Aftenen, og Huset blev atter fuldt. Efterat have begyndt Forsamlingen paa den sædvanlige Maade prædikede jeg i det maoriske Sprog til de Forsamlede om Evangeliets første Principer, og benyttede dertil i min Ufuldkommenhed en Time, hvorefter nogle af de indfødte Brødre talede. Tre og Tyve lode deres Navne indskrive til Daab, og Fire til at velsignes. Jeg satte Tiden for at udføre Daaben til næste Morgen Kl. 9. Ved det bestemte Klokkeslet gik vi ned ved Ngarorofloden. Folket begyndte at samle sig, og jeg kan fortælle Eder, at det var et smukt Syn at see; de hvide Dragter gjorde en behagelig Kontrast med de Indfødtes mørkladne Skin. Efter at have opstillet dem i en Række, holdt jeg en kort Bøn til Gud, gik ned i Vandet og døbte de Tre og Tyve. Det var en smuk Dag, og Alting gik for sig i Stilhed og med Orden.

Jeg bestemte at holde Forsamling Kl. 1 om Eftermiddagen, og der indfandt sig to rige Mænd, som drive Faarehold, for at se vor Maade at dyrke Gud paa. Efterat have aabnet Tjenesten paa sædvanlig Maade prædikede jeg Evangeliets første Principer, forklarede den rette Daabsmaade og Haandspaalæggelsen, — jeg havde forud kaldet en ung Mand til at oversætte mine Ord paa Maorisk — dernæst konfirmerede jeg dem, som vare blevne døbte og talede til dem om Ordinancen at deltage i Nydelsen af den hellige Nadvere, og om hvad Slags Mænd og Kvinder vi burde være. Sakramentet blev derpaa uddelt, og de Hellige bar deres Vidnesbyrd til Sandheden, hvorpaa Forsamlingen sluttedes.

Jeg havde en venskabelig Samtale med de to Herrer, jeg hentydede til, som sagde, de vilde see mig igjen, og derpaa rede bort.

Om Aftenen holdt jeg igjen Forsamling og ordinerede tre Præster og to Lærere, og de Hellige holdt ved med denne Forsamling hele Natten.

Om Mandagen derefter holdt Maorierne igjen en Forsamling for at tilvejebringe Midler til at hjælpe de Hellige i Kikokino Distriktet at bygge et

Forsamlingshus. Maorierne vedbleve i tre Dage og Nætter at holde Forsamlinger, hvoraf De kan see og dømme, hvad Slags Folk de ere. Tirsdag Aften vendte vi tilbage til Taonoke, og følte os vel betalte for vort Besøg. Herren velsignede os med sin Helligaand, og vi have nydt stor Glæde deraf. Brødrene Otene, Mcihana og Oterene Rahi ere gode Mænd og gjorde Meget for at fremme Arbejdet.

Voldsmænds Skjæbne.

»Ogden Herald« af den 4de December indeholder et interessant Stykke angaaende Tennessee Mordene. Det hentyder i Særdeleshed til den Skjæbne, der har rammet flere af dem, som toge Del i den morderiske Affære, der foregik den 10de August f. A., saasom det fortælles af en Dame, som nylig er kommen fra det Sted, hvor Tragedien blev udført. Vi gjengive her en Del af Beretningen, som den er skreven i ovennævnte Blad:

Denne Søster fortalte nogle interessante Enkeltheder om Pøbelen. Det synes, at Pastor Vandever — den samme, som er hentydet til i Ældste Nicholsens Foredrag, og som var Pøbelens Anfører og den, der udspurgte Ældste Jones om hans religiøse Anskuelser — er gaaet fra Forstanden og er i aandelig Henseende et Vrag. En anden af Voldsmændene er død, medens en tredie blev nylig dræbt i et Slagsmaal med sine Kammerater.

I Begyndelsen af November Maaned rejste en Methodist Præst igjennem Egnen ved Cane Creek fra Little Lot nær Shady Grove, for at opfylde en forud gjort Bestemmelse paa at prædike i „Pock House“. Af Fejltagelse blev han anset for at være en Mormon Ældste og blev dræbt af en Pøbel, der laa i Skjul. Det siges om denne Pøbel, at det gjorde dem ondt at erfare, at deres Offer ikke var en Mormon Ældste. Det vil erindres, hvorledes Ældste Jones undkom den Dag, Mordene bleve begaaede, og hvorledes han blev forfulgt flere Mile af nogle af Voldsmændene. To af dem opholdt sig om Natten en halv Mils Vej fra Stedet, hvor han havde taget Nattely. Næste Morgen mødte tre af disse Niddinger Hr. Mobley, som var bekjendt for at være en Fjende af Mormonerne, men i sit Udseende lignede han meget Ældste Jones. Pøbelen angreb Hr. Mobley og pryglede ham næsten tildøde, førend de opdagede, at deres Offer ikke var den forhadte „Mormonpræst“.

Hr. Bastian, som middelbart frelste Ældste Jones' Liv ved at skjule ham for sine Forfølgere, havde altid været fjendtlig stemt imod Mormonerne, men paa Grund af denne Velgjerning, han viste Ældste Jones, maatte han straks flygte til Colorado for at frelse sit eget Liv.

Medens Forsynets Styrelse i Ældste Jones' Befrielse omtales, siges der:

Ældste Jones begav sig tværs over en Mark i Nærheden af Shady Grove for at besøge Hr. Robert Church, som laa for Døden. Han gik igjennem en Frugthave, der omgav Huset, og standsede paa sin Vej for at tale med to Kvinder, der vare i Færd med at indsamle Æbler. Imidlertid lurede fem Mænd paa at dræbe ham, og disse

have siden fortalt, at to Gange vare de lige ved at skyde ham igjennem Hovedet, men betænkte sig. Ældste Jones gik derpaa ind i Huset med de to Kvinder. Nu skjulte Morderne sig bag et Krat nær Huset med stærk Higen efter blot endnu en Gang at faa ham i Sigte. Formedelst en underlig Følelse, som Ældste Jones havde, forblev han i Huset hele Dagen.

Robin Church døde, og Ældsterne holdt Taler ved hans Begravelse, der hørtes af flere hundrede Personer, hvoraf mange vare deres Fjender. De sørgende Slægtninge bleve endog ikke ved denne ærbare Medborgers Begravelse beskyttede mod Pøbelens Overlast. Næste Dag følte Ældsterne sig saa usikre, at de for sidste Gang bød Shady Grove Farvel, og i Selskab med Church's Søn til Hest forlode Stedet for ved den nærmeste Station at komme med Toget til Nashville. Samme Aften trængte en Pøbel, der bestod af femten bevæbnede Mænd, sig ind i det Hus, hvor de havde opholdt sig og forlangte „Fuglene", der dog vare bortfløjne. Ved at høre, at Ældsterne vare rejste til Utah, blev Pøbelen slemt skuffet.

Jordskjælvet i Spanien.

Juledags Aften blev Egnen ved Madrid og flere af de sydlige Provinser i Spanien hjemsøgte af en saa stærk Jordrystelse, at meget Liv gik tabt og stor Skræk paafulgte. I selve Hovedstaden var Rystelsen sammenligningsvis let. Klokker ringede, Døre aabnede og lukkede sig, og Porcelæn og Glastøj dansede paa Bordene. Dog blev der ingen Bygninger meget beskadigede; endog i Theatret, hvor en Forestilling gik for sig, beroligedes straks Tilskuerne, hvis Skræk for nogle Øjeblikke truede med at blive panisk, og Forestillingen fortsattes efter en kort men ængstelig Pause. Madrid laa øjensynligt paa den yderste Grændse af den underjordiske Forstyrrelse, der tilsyneladende havde sit Midtpunkt i Andalusien. Jordskjælvet føltes heftigst i Granada og Malaga; i Cordova betoges Beboerne med panisk Skræk, og paa forskjellige Steder i de sydlige Provinser føltes i de tre paafølgende Dage flere successive Rystelser. Nogle af de sidste Rystelser, kunne muligvis bevises at staa i Forbindelse med den, der, som vi berettede i Morges, fandt Sted i Corinthia sidste Søndag. Muligvis er Jordskjælvets hele Omfang ikke endnu bleven bekjendt, da der ikke er telegrafisk Forbindelse mellem Madrid og de fjærnere Dele af Andalusien, og Beretninger vedblive at komme med Posten om Skaden, som er sket, og Skrækken der er kommen over Beboerne i mange af de fjærntliggende Distrikter. Fra mange Stæder og Landsbyer i Malaga og Granada berettes, at flere Bygninger ere helt sammenstyrtede og andre beskadigede, saa at de ikke kunne bruges mere. Alhama, en By i Granada, siges at være bleven ødelagt og 300 Mennesker omkomne, og skjøndt Alhambra er uskadt, er dog Facaden paa Granada Domkirke bleven meget slemt beskadiget. Store Tab af Menneskeliv meldes fra mange andre Steder, og de

sidste Beretninger vi have, stiller Totalantallet af de Omkomne til 1000 Sjæle. Da dette Antal ikke stemmer overens med en anden Beretning, om at i Albunuelas alene 900 Personer ere begravne under nedstyrtede Bygningers Ruiner, er der endnu Haab om, at denne sidste Beretning er overdreven. Men naar man har gjort rimelige Afdrag derfra for den naturlige Virkning Skrækken vilde have at overdrive de første Beregninger paa Skaden og Tabet af Menneskeliv, er der dog tilstrækkelig Bevis paa, at Jordskjælvet i det sydlige Spanien var en skrækkelig Ulykke. Det kan naturligvis ikke maales med den store historiske Katastrofe paa Halvøen, da 60,000 Sjæle omkom i Lissabon alene, ej heller har den foraarsagede Ødelæggelse været saa pludselig, fuldstændig og overraskende som den, der hjemsøgte Øen Ischia, og i femten Sekunder tilintetgjorde Byen Casamicciola i 1883; men et Jordskjælv, der har udspredt Ødelæggelse og Død over et Distrikt, der strækker sig fra Madrid til Malaga og fra Seville til Granada, maa vissefigen regnes blandt Naturens skrækkelige Hjemsøgelser.

Det blev telegrapheret fra Alhama, at flere andre Jordrystelser føltes i Torsdags (den 1ste Januar), der drev hele den ulykkelige Befolkning ud paa aaben Mark udenfor Byen, hvor de lejrede sig i skrækslagne Grupper. Om Natten rystede Jorden atter, og de Huse i Malaga, der hidtil havde udholdt Rystelserne, styrtede sammen. Byen er nu en Grusdynge. Havde Folket vendt tilbage til deres Hjem, vilde Tabet paa Menneskeliv være bleven meget stort. Der er stor Nød og Sorg blandt disse Ulykkelige, da de ere uden Hjem og udsatte for Vinterens barske Kulde. Mange ere i Mangel paa Klæder, og næsten Alle have utilstrækkelig Proviant til Livets Ophold. Jærnbanestationen er belejret, og Togene overfyldte med Saadanne, som fulde af Ængstelse søge hen til et mere sikkert Distrikt. Mange ere ikke i Stand til at komme bort, og Tilstanden blandt disse beskrives som yderst bedrøvelig.

(Times).

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

Af E. W. Tullidge (En Ikkemormon).

(Fortsat fra Side 111.)

Paa samme Tid fulgtes den samme Fremgangsmaade mod Territoriets Marshal John D. T. McAllister, som ogsaa fratoges sit Embede, hvorpaa de forenede Staters Marshal, J. M. Orr, paatog sig at udføre hans Pligter. Saalænge disse uretfærdige Domme ikke vare blevne paadømte af de forenede Staters Højesteret, som i Snows Sag endelig skete i Oktober 1873, bestyredes Utahs Regjering af de forenede Staters Embedsmænd, som brugte deres Magt til at besvære og straffe Mormonerne for opdigtede Forseelser. Dette gjordes ved Hjælp af ulovlige Juryer, forsvorne Vidner og ved en Rettergang, der førtes af Personer, som havde lige saa liden Kundskab om Loven som Agtelse for den. I Tidsrummet indbefattende Aarene 1870 til 1873, indtil de forenede Staters Højesteret forkastede Dommer McKeans Kjendelser og dømte, at det var Snows

Pligt at anklage og føre retslige Sager mod Personer, der havde overtraadt Utahs Love, og at det var McAllisters Pligt at udnævne Jurymændene, udgav de forenede Stater 30000 Dollars i denne Retning, og Præsident Young med fra 60 til 80 af hans Folk, som vare ulovligt anklagede for opdigtede Forbrydelser af alle Slags, maatte udholde mange Maaneders uretfærdigt Fængsel i Camp Douglas og i Salt Lake Citys Fængsler, samt udrede mange Tusinder Dollars for at betale Sagførere og Vidner.

Det andet Skridt, som de Sammensvorne gjorde, var at tilsidesætte Utahs Love med Hensyn til Maaden hvorpaa at udnævne Juryerne for Distriktsretten, og gjøre Marshal Patrick i Stand til at udvælge saadanne Jurymænd, som han helst ønskede; Udvælgelsen gjordes i ethvert Tilfælde blandt Mormonfolkets bitreste og mest uforsonlige Fjender.

Medens Sagen stod paa, frasagde Hempstead sig sit Embede som Distriktsfiskal, og Dommer McKean beskikkede R. N. Baskin som hans Eftertræder i et Embede, som Ingen har Ret til at besætte uden Præsidenten med Bekræftelse af de forenede Staters Senat. Hempsteads lovmæssige Efterfølger blev ikke beskikket af Præsident Grant til i November 1871. I denne Sagernes Tilstand syntes et Sammenstød mellem Mormon Folket og de forenede Staters Embedsmænd uundgaaeligt. Der herskede stor Ophidselse overalt i de forenede Stater saavelsom i Utah; men disse fordrejede Udtolkninger af Loven, og Dommer McKeans forrykte og uhørte Instruktioner til den ulovlige Grandjury vendte den offentlige Stemning, og Administrationen i Washington blev tvungen til Handling.

Imidlertid havde den ulovmæssigt beskikkede Distriktsfiskal skrevet og undertegnet adskillige Arrestordre, som fremlagdes for Retten af den ulovlige Grandjury, og et stort Antal fremragende Mormoner og Embedsmænd indbefattende Salt Lake Citys Borgermester bleve arresterede og holdte som Fanger i Camp Douglas under en militær Vagt, der stod under Oberstløjtenant Henry Morrows Befaling. Denne Officer havde afløst sin Forgænger, Oberst de Trobriand, formedelst Dommer McKeans og Pastor Newmans Indflydelse, simpelthen fordi Obersten havde nægtet at ville fyre paa Mormonerne den 4de Juli, om han skulde erholde en saadan Ordre af Utah Territoriums Sekretær.

Bill Hickman, som for sine Forbrydelser var bleven afskaaren fra Kirken, var en af dem, imod hvem der var udstedt Arrestordre, og da han blev lovet at gaa fri for Straf, om han vilde vidne mod Brigham Young og hans Folk, bekjendte han for den nye Distriktsfiskal, at han havde myrdet atten Personer med koldt Blod; dog var hans Fangenskab kun af Navn.

I Efteraaret 1871 var Præsident Youngs Helbred meget daarlig, og han rejste derfor til St. George i det sydlige Utah for at tilbringe Vinteren. Her var han sikker imod Snigmorderens Haand og tillige udenfor Omraadet af de forenede Staters Embedsmænd i Salt Lake City, som nu vare rede og ivrige for under Skin af Lov at sende ham til Galgen, enten han var skyldig eller ej.

Nu syntes Alt at være færdigt for Offeret, de Sammensvorne, som havde Domstolene i deres Magt, trampede under Fod Territoriets Love og gjorde Paastand paa, at i disse Sager fulgte de Kongressens Love; der var ingen Appel fra deres Dom i kriminelle Sager.

Mormonfangerne vare forud dømte at være skyldige, en bitter og hvad Retfærdighed angik ikke nøjeregnende Presse havde publiceret sin Dom imod dem, og Mc Keans Kjendelser bleve ofte forud forkyndte i Aviserne, før de bleve oplæste i Retten. Ackerman, de forenede Staters Generalfiskal, var ganske uvidende om hvad der foregik, og General Grant lukkede baade Øjne og Øren med Hensyn til Utah. I Januar 1872 erklærede Dommer Mc Kean i Ebbet House i Washington sine Principer til Dommer Louis Dent, Præsidentens Svoger, i disse fyndige Ord: „Dommer Dent, den Mission, som Gud har givet mig at udføre i Utah, staar lige saa langt over andre Dommeres Pligter, som Himlene ere højere end Jorden, og naar som helst jeg finder de lokale eller federale Love komme i Modstrid med eller hindre den, skal jeg ved Guds Hjælp træde dem under Fod."

De Sammensvorne vare nu færdige til at sætte deres Planer i Udførelse. Om de kunde bringe Brigham Young tilbage fra St. George, føre ham frem for en ulovlig Nævneret og faa ham beskyldt af underkjøbte Vidner, vilde det blive en let Sag at faa ham dømt skyldig, og saa var Dødsdommen sikker. Saaledes haabede de med et Slag at kunne styrte Præsident Young, Borgermester Wells og andre af Mormonfolkets Ledere.

Omtrent ved denne Tid, November 1871, blev Præsidenten og hans Kabinet bestyrtet over den Vending som Affærerne i Utah havde taget. Man frygtede for, at Brigham Young med hans Folk, der bestod af henimod 140,000, vilde blive saa ophidsede ved disse ulovlige Handlinger, at de med Magt vilde modsætte sig deres Udførelse. Paa General Bristows alvorlige Forlangende og i Følge Raad af Senator Trumbull, Dommerne Davis, Drummond og Blodgett af Illinois, blev en Forenede Staters Distriktsfiskal, George C. Bates, beskikket til at afløse de Sammensvornes Prokurator R. N. Baskin, og fik Ordre til at ufortøvet rejse til Salt Lake City og saa hurtigt som muligt begynde at udføre sine Embedspligter.

Han ankom der den 29de November 1871, aflagde Embedseden og begyndte at røgte sit Kald med denne Erklæring: „Saavidt min Embedsmyndighed gaar, vil jeg saaledes administrere Loven, at alle Mennesker uden Hensyn til Kaste, Farve, Stand, Sekt eller Religion skulde blive beskyttede ved dens Magt, og at stræng, men lige Retfærdighed skal udmaales til Kristen, Jøde, Mormon og Hedning."

Den nye forenede Staters Distriktsfiskal saa straks, at al den af Dommer Mc Kean og hans Medhjælpere hidtil førte kriminelle Rettergang var uden den mindste Gyldighed, og at alle Mormoner, som vare i Fængsel, vare fængslede uden nogen som helst lovlig Hjemmel, og han besluttede at standse al videre kriminel Rettergang for denne Domstol, indtil en endelig Afgjørelse af disse vigtige Spørgsmaal kunde erholdes enten af Kongressen eller de forenede Staters Højesteret.

Ved en omhyggelig Undersøgelse saa han, at der var ingen lovlige Klagemaal rejst mod nogen af dem, som vare fængslede, og at der var ingen lovlig Nævneret til at paadømme deres Sag; men kun nogle Mænd, som vare ulovligt samlede og valgte paa Grund af deres bitre og frit udtalte Had imod Mormonerne og disses Præsident. Han fandt ogsaa, at de forenede Staters Marshal ikke havde en eneste Dollar hvormed at betale Nævningerne, Vidnerne eller nogen anden af

Tingets Udgifter, og Finansministeriet i Washington havde ikke anerkjendt Bastin som de forenede Staters Fiskal for Utah og havde bestemt nægtet at betale en eneste Cent til at bestride Omkostningerne i nogen af de Sager, hvori Territoriets Love vare blevne overtraadte. Territoriets Øvrighed var paa den anden Side godt bekjendt med de store Lovovertrædelser, hvori Mc Kean og hans Medhjælpere havde gjort sig skyldige og vilde derfor ikke betale disse federale Magtranere en eneste Dollar.

Ved disse kriminelle Processer var der opkommet en Gjæld paa over 30,000 Dollars, hvilken var, da hine vare ugyldige, uden ringeste Værdi.

(Fortsættes.)

Døde. Fredagen den 12te December 1884 døde Elias Sørensen i sit Hjem i Salt Lake City, af Paralysis efter omtrent tre Maaneders Sygeleje. Han var født den 5te Marts 1820 i Bamle Sogn, Norge, og var iblandt Kirkens første Medlemmer paa Norges Vestkyst, hvor han for 15 Aar troligt stod Missionærerne bi, som virkede der.

I Moroni, Sanpete County, Utah, afgik ved Døden den 24de November 1884 Mogens Hansen, født den 17de Februar 1828 i Ravnholdt i Danmark.

I Ephraim, Sanpete County, Utah, afgik ved Døden den 30te November 1884 forhenværende Toldassistent C. Behrman, født i Ærøskjøbing, Danmark den 16de September 1798 og emigrerede til Utah i 1878.

Jens Hansen, født den 14de Februar 1822 i Allerslev pr. Roskilde, døde i Manti den 30te November 1884. Han blev døbt i April 1852 og emigrerede samme Aar. I 1853 nedsatte han sig i Manti, hvor han højt agtet af Alle boede til sin Død.

W. H. Thorup, Salt Lake City, har nylig havt den store Sorg at miste tre af sine Børn ved Difteritis som følger: Sophie Christine Thorup, født den 17de September 1878, død den 17de December 1884, Maria Josephine Thorup, født den 10de Juli 1872, død den 17de December 1884, og Anna Elizabeth Thorup, født den 18de September 1882, død den 20de December 1884.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.